

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Sekminės – Šventosios Dvasios atsiuntimas

Sekminės – Šventosios Dvasios nužengimo ant apaštalu iškilnė. Tai viena iš labiausiai jaudinančių Bažnyčios iškilnių, nes Šventoji Dvasia įkvepia gyvybę ir paverčia tikrove visa, nuo mes tikime.

Žodis „Sekminės“ kilęs iš lotynų kalbos žodžio, reiškiančio penkiasdešimt, nes ši šventė yra penkiasdešimtoji diena po Velykų. Su šia diena baigiasi Velykų laikotarpis. Skaičiui 50 senovėje buvo suteikiama ypatinga reikšmė. Šv. Augustinas šį skaičių aiškina simboliškai: „Septyni kart septyni yra keturiasdešimt devyni, o jei grįšime prie pradžios ir priskaičiuosime aštuntą dieną, kuri juk yra pirmoji, tada išeis skaičius penkiasdešimt. Šios penkiasdešimt dienų po Viešpaties prisikėlimo yra minimos ne kaip vargo, bet kaip ramybės ir džiaugsmo simbolis“ (Betz152).

Taigi 50 yra ramybės ir džiaugsmo įvaizdis. Popiežius Grigalius Didysis sakė: „Kai sukan-ka 50 metų, žmogus tampa išmintingas, jis tampa dvasios žmogumi“. Romoje nuo 50 metų buvo atleidžiama nuo karinės tarnybos, Izraelyje 50 metų amžius buvo laikomas jubiliejaus metais. Kunigų knygoje rašoma: „Nesėsite, nepjau- site jokių savaime išaugusių javų, nerinksite vynuogių nuo nenugenėtų vynmedžių, nes jie yra jubiliejaus metai, jums jie bus šventi“ (Kun 25,11-12). Žmogui, sulaukusiam 50 metų, turė- jo būti atleistos visos skolos, o vergai turėjo atgauti laisvę. Šie metai turėjo būti sąmoningumo, šabo metai, per kuriuos žmogus susilaiko, kad pamąstytytų, kas jo gyvenime iki tol buvo neteisinga, kas įvyko ne pagal jo būdą ir ne pagal Dievo valią. Sulaukęs 50-ies metų žmogus galiausiai tampa dvasios žmogumi, tampa palai- minimo šaltiniu kitiems, nes gali jiems atverti Dievo išmintį ir patyrimą. Štai koks gražus tapi- mo žmogumi įvaizdis!

50 dienų nuo Velykų iki Sekminių mus mo- kė, kaip tapti išbaigtu žmogumi Kristaus Dvasio- je. Evangelijų skaitiniai apie Velykas ir po Vely- kų vedė mus keliu nuo prisikėlimo iš kapo, nuo prisikėlimo mūsų kasdienybėje, nuo nužengimo į savo žmogiškumą iki dangaus, kuris yra mu- myse, t.y. nurodė kelią, kaip tapti savimi. Sekmi- nės yra ne tik atskiro žmogaus tapimo savimi, bet ir Bažnyčios gimimas. Kai Šventoji Dvasia nusi- leidžia ant žmonių, tada ji juos suvienija, tada gimsta bendruomenė. Bažnyčia yra bendruome- nė tu, kurie liudija Jėzų, Jo dieviškumą, Jo kančią ir mirtį už kiekvieno mūsų išganymą. Jo pergalę prieš nuodėmę ir prisikėlimą.

Visą velykinį laikotarpį buvo skaitomi Apaš- talų darbai. Apaštalai liudija, kad visą tą 50-ies dienų laikotarpį jie susirinkdavo drauge: „Jie visi išvermingai ir vieningai atsidėjo maldai“ (Apd1,14). Pirmajame Sekminių skaitinyje įspū- dingai aprašoma, kaip ant jų nužengė Šventoji Dvasia. Jos paveikti mokiniai „pradėjo kalbėti kitomis kalbomis“ (Apd 1,4). Subėgė kitatau- čiai „didžiai nustebę, kiekvienas girėdamas savo kalba juos kalbant“ (Apd 1,6) ir skelbiant įsta- bius Dievo darbus“ (Apd 2,11).

Apaštalas Paulius laiške korintiečiams ra- šė: „Kiekvienam suteikiama Dvasios apraška bendram labui“ (1 Kor 12,7). Pirmieji mokiniai parodė pavyzdį, ką turime daryti, kad patirtume Jėzaus Dvasios veikimą – tai susirinkus drauge atsidėti išvermingai maldai, tikėti Jėzaus paža- dais ir vykdyti Jo įsakymus. „Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane my- li, o kas mane myli, tą myli mano Tėvas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsiireikšiu“ (Jn 14,21), – kalbė- jo Jėzus mokiniams. Mokiniai buvo išvermin- gi savo tikėjime ir maldoje, todėl buvo gausiai apdovanoti. Jėzus jiems apsiireiškė per Šventąją Dvasią, kurios „vaisiai yra meilė, džiaugsmas,

taika, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimy- bė, romumas, susivaldymas“ (Gal 5,22-23), – taip rašė apaštalas Paulius.

Kiekvienas iš mūsų gauname Šventąją Dvasią per Krikštą ir Sutvirtinimo sakramen- tą, tačiau jos veikimo mumyse vaisius galime patirti tik per išvermingą maldą, per meilę ir pasitikėjimą mūsų Viešpačiu. Kai Dvasia vei- kia mumyse, Šventasis Raštas mums tarsi at- gyja, mes giliau suvokiame kiekvieną Kristaus žodį, Jo meilę ir gailingumą. Jo auką už kiek- vieną iš mūsų. Dievas per Dvasią nori apdova- noti mus malone suvokti Jo valią, už ją apsi- spręsti ir ją vykdyti.

Nuoširdžia malda prašykime: „Ateik, Šven- toji Dvasia, ir atverk šiandien mano širdžiai Jėzų. Noriu tapti nauju atsinaujinusi žmogumi, giliau pažinti Viešpatį ir Jo prisikėlimo jėgą!“ Amen.

A. Ledaitė

Prie Motinos kapo *(skirta Motinos dienai)*

Sugrįžo paukščiai iš pietų,
Pirmi žiedai pražydo...
Mamyt, kodėl negrįžti Tu?
Jau vyturiai pragydo...

Prie Tavo kapo taip tylu,
Be žodžių kalba gėlės.
Dvasios atodūsiu giliu
Į mane žvelgia vėlės.

Neverk – per amžius taip jau bus:
Visiems išeiti reikia,
Palikti žemėje kapus
Ir gerų darbų kraiti.

Gerbkime tėčius ir melskimės už juos

Žydingi gegužė! Šį mėnesį garbiname Šven- čiausiąją Mergelę Mariją, visi pasveikinome žemiškąsias motinas. Artėja birželis, žaluma pasiekė vasarišką vešlumą, visi nusilenksime tėvui, aplankysime mirusių tėvų kapus.

„Tėve mūsų“ – kreipiamės į Dangiškąjį Tėvą, melddami atleisti kaltes. Žemiškojo tē-

vo raikoma kasdien duona – tai ne vien kūno maistas. Tėvas juo liudija rūpestį vaikais ir motina, parodo šeimos vienybę, joje gyvenančių meilę ir pasitikėjimą, moko pagarbos darbui. Šalia tikro tėvo moteris ir vaikai jau- čiasi saugūs. Patirdami meilę, vaikai išmoks- ta pasitikėti savimi. Tėvo sekmadienį melski-

me Dievo, kad kiekvienas tėvas galėtų soti- ni šeimą duona ir meile. Gyvename laiką, kupi- ną skausmingų patyrimų. Tėvo sekmadienį melskime, kad Dievas apsaugotų mūsų vaikų tėvus nuo pagundų, nuo išdavysčių, gelbėtų nuo išvirkščios doros.

Alfonsa

2008 06 29 - 2009 06 29 m. – apaštalo šv. Pauliaus metai

Popiežiaus katechezės apie apaštalą Paulių

Šeštoji katechezė: Jeruzalės Susirinki- mas ir incidentas Antiochijoje
Brangūs broliai ir seserys!

Pagarba, Pauliaus visada puoselėta Dvyli- kos atžvilgiu, nesumenksta ir tuomet, kai jis nuo- širdžiai gina Evangelijos tiesą, kuri yra ne kas kita, kaip Jėzus Kristus, Viešpats. Šiandien pa- nagrinėkime du epizodus, liudijančius pagarbą ir kartu laisvę, su kuria apaštalas kreipiasi į Ke-

fą ir kitus apaštalus, – vadinamąjį Jeruzalės Susirinkimą ir Laiške galatams perteiktą incidentą Sirijos Antiochijoje (plg. 2, 1-10; 2, 11-14).

Kiekvienas Bažnyčios Susirinkimas ir Sino- das yra „Dvasios įvykis“ ir atsakas į Dievo tau- tos primygtinius pašaukimus: tai tiesiogiai paty- rie, kuriems teko dovana dalyvauti Vatikano II Susirinkime. Štai kodėl Lukas, informuodamas apie Jeruzalėje įvykusį pirmąjį Bažnyčios Susi-

rinkimą, taip pradeda laišką, apaštalu šia proga išsiuntinėję krikščioniškosioms diasporos ben- druomenėms: „Šventajai Dvasiai ir mums pasi- rodė teisinga“ (Apd 15, 28). Visoje Bažnyčioje veikianti Dvasia, kad įgyvendintų savo planus, už rankos veda naujais keliais pasukusius apaš- talus: ji yra pagrindinis Bažnyčios statydintojas.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Kita vertus, Jeruzalės Susirinkimas rutuliojosi pradžios bendruomenėje tyvirant nemenkai įtampai. Reikėjo surasti atsakymą į klausimą, ar iš pagonių, išpažinusių Viešpatį Jėzų Kristų, reikalautina apipjaustymo, ar vis dėlto leistina atleisti juos nuo Mozės Įstatymo, t. y. laikymosi nuostatų, būtinų norint būti teisiais bei Įstatymui ištikimais žmonėmis. Pirmiausia tai reiškė išlaisvinimą iš nuostatų, susijusių su ritualiniu apšalvymu, svariais ir nešvariais valgiais bei šabu. Apie Jeruzalės Susirinkimą (Gal 2, 1–10) taip pat kalba šventasis Paulius: prabėgus keturiolikai metų nuo susitikimo su Priskėlusiuoju pakeliui į Damaską – dabar atsiduriame penktojo dešimtmečio po Kristaus antroje pusėje, – Paulius kartu su Barnabu išvyksta iš Sirijos Antiochijos, pasiėmęs ir savo ištikimą bendradarbį Titą, kuris, nepaisant jo graikiškos kilmės, neturėjo leisti savęs apipjaustyti, kad būtų priimtas į Bažnyčią. Šia proga Paulius Dvylikai, jo vadinamiems „žymesniaisiais asmenimis“, paaiškina savąjį laisvės nuo Įstatymo Evangeliją (plg. Gal 2, 6). Apšviestas susitikimo su prisikėlusiu Kristumi jis suprato, kad pagonims, primantiems Jėzaus Kristaus Evangeliją, apipjaustymas, nuostatai dėl valgių bei šabo kaip teismo ženklai nebebūtinai: mūsų teismas yra Kristus, ir „teisu“ visa, kas į jį panašu. Norint būti teisiam, kitų ženklų nebereikia. Laiske galatams Paulius keliais žodžiais perteikia Susirinkimo eigą: jis karštai primena, kad laisvės nuo Įstatymo Evangelijai pritarė Jokūbas, Kefas ir Jonas, „sulai“, padavę jam ir Barnabui dešinę kaip bažnytinės bendrystės Kristuje ženklą (plg. Gal 2, 9). Kaip matėme, Jeruzalės Susirinkimą Lukas laiko Šventosios Dvasios veikimu, o Pauliui jis reiškia visų ten dalyvavusiųjų laisvės nuo įpareigojimo būti apipjaustytam bei laikytis Įstatymo ryžtingą pripažinimą, – laisvės, kuria „Kristus mus išvadavo“, kad nesiduotume vėl įkinkomi į vergystės jungą (plg. Gal 5, 1). Abu būdus, kuriais Jeruzalės Susirinkimą nusako Paulius ir Lukas, sieja išlaisvinantis Šventosios Dvasios veikimas, nes, kaip Antrajame laiške kortiečiams pasakys Paulius, „kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė“ (3, 17).

Vis dėlto krikščioniškoji laisvė, kuri labai aiškiai aiškėn iškyla šventojo Pauliaus laiškuose, netapatintina su palaidumu ar savivale daryti tai, ką nori. Ji tikrove virsta darantis panašiam į Kristų ir todėl autentiškai tarnaujant broliams,

Kaip skaityti Bibliją?

G. Martin'as: Dievo žodžio skaitymas, I (tesinys, pradžia Nr.74)

Skaitymo rūšys
Tas kasdienis penkiolikos minučių Rašto skaitymas yra tarsi stuburas, reikalingas ugdant gebėjimą klausytis Dievo žodžio. Jis turi pasižymėti tam tikromis ypatybėmis. Tai turėtų būti ilgalaikis mąstomasis skaitymas, dėmesingai atsižvelgiant tiek į detales, tiek į kontekstą, tolydžio vedantis mus vis gilyn į Dievo apreiškimo Šventajame Rašte slėpinį. Yra ir kitokių Rašto skaitymo būdų, kiekvienas jų turi savo ritmą bei ypatybes.

Kartais patartina gana greitai perskaityti visą knygą ar ilgesnę ištrauką, kad būtų galima susidaryti bendrą vaizdą. Pavyzdžiui, kai kuriuos trumpesnius Pauliaus laiškus naudinga skaityti panašiai, kaip skaitytume kokį nors gaunamą laišką – pirmiausia perskaityti jį nuo pradžios iki galo, po to antrą kartą skaityti jau lėčiau. Šitoks gana greito skaitymo būdas tinka daugeliui Senojo Testamento vietų, ypač istorinėms knygoms. Perskaitydami ilgesnę ištrauką susidarome bendrą vaizdą, o reikšmingesnes vietas galime pasižymėti ir vėliau dėmesingai perskaityti bei apmąstyti.

pirmiausia labiausiai stokojančiams. Dėl šios priežasties Paulius savo pasakojimą apie Susirinkimą užbaigia primindamas paraginimą: „Tik turėjome prisiminti jų vargšus, – o aš ir stengiausi tai daryti“ (Gal 2, 10). Kiekvienas Susirinkimas iš Bažnyčios atsiranda ir į Bažnyčią grįžta: šiuo atveju jis grįžta rodydamas dėmesį vargšams, kurie, anot įvairių Pauliaus užuominų jo laiškuose, pirmiausiai yra Jeruzalės Bažnyčios vargšai. Rūpinimasis vargšais, ypač paludytas Antrajame laiške kortiečiams (plg. 8, 9) ir baigiamajame Laisko romiečiams skyriuje (Rom 15), Pauliaus akimis, įrodąs jo ištikimybę Susirinkimo metu subrendusiems nutarimams.

Galbūt nebeįstengiamo iki galo suvokti reikšmės, kurią Pauliaus ir jo bendruomenės teikė pagalbai Jeruzalės vargšams. Religinės veiklos panoramoje tai buvo visiškai nauja iniciatyva: ji buvo ne privaloma, bet laisva bei spontaniška. Prie to prisidėjo visos Pauliaus Vakaruose įsteigtos Bažnyčios. Tokia pagalba reikšė jo bendruomenių skola motiniškai Palestinos Bažnyčiai, iš kurios jos buvo gavusios neapsakomą Evangelijos dovaną. Pauliui šis bendro dalijimosi gestas atrodė toks svarbus, kad jis retai kada tai vadina tiesiog „pagalba“. Jam šitai veikiau „tarnavimas“, „palaima“, „meilė“, „malonė“, negana to, tarnavimas Dievui, t. y. liturgija (plg. 2 Kor 9). Ypač stebinantys pasakymas, kuriuo pinigų rinkimui priskiriama kulto vertė: tai, viena vertus, liturginis gestas, arba kiekvienos bendruomenės atliekamas tarnavimas Dievui, ir, kita vertus, meilės veiksmas tautos gerovei labai. Meilė artimui ir dieviškoji liturgija neperskiriamos; meilė vargšams yra liturgija. Šie abu horizontai būdingi kiekvienai Bažnyčioje švenčiamai bei įgyvendinamai liturgijai, iš prigimties priešingai kulto ir gyvenimo, tikėjimo ir darbų, maldos ir meilės broliams perskyrimui. Tad Jeruzalės Susirinkimas sušaukiamas atsakyti į klausimą dėl iškėjęsųjų pagonių ir jame apsisprendžiama laisvės nuo apipjaustymo bei Įstatymo įpareigojimų naudai, o užbaigiamas jis bažnytniu bei pastoraciniu reikalavimu pagrindu dalyku laikyti tikėjimą į Jėzų Kristų ir meilę Jeruzalės bei visos Bažnyčios vargšams.

Antras epizodas yra Pauliaus vidinę laisvę įrodantis garsusis incidentas Sirijos Antiochijoje: kaip laikytis iš judaizmo ir pagonybės kilusių tikinčiųjų stalo bendrystės atžvilgiu? Čia išnyra kitas Mozės Įstatymo laikymosi epicentras – švartų ir nešvartų valgių perskyra, skyrusi žydus nuo pagonių. Iš pradžių Petras valgė su

vienais ir su kitais. Atvykus keliems krikščionims, susijusiems su Jokūbu, „Viešpaties broliu“ (Gal 1, 19), Petras ėmė vengti kontaktų su pagonimis, kad šis nepasipiktintų tais, kurie ir toliau laikėsi švarumo nuostatų valgių atžvilgiu. Tam pritarė ir Barnabas. Toks sprendimas smarkiai suskaldė iš apipjaustymo ir iš pagonybės kilusius krikščionis. Šis elgesys, kėlęs grėsmę Bažnyčios vienybei bei laisvei, privertė Paulių karštai sureaguoti ir apkaltinti Petrą bei kitus veidmainyste: „Jei tu, būdamas žydas, gyvenai pagoniškai, o ne žydiškai, tai kodėl verti pagonis laikytis žydų papročių?“ (Gal 2, 14). Pauliui ir Petrai su Barnabu rūpėjo skirtingi dalykai: pastarieji, atsiskirdami nuo pagonių, siekė pagloboti iš judaizmo kilusius tikinčiuosius bei nesukelti jų pasipiktinimo. Tuo tarpu, Pauliaus akimis, toks atsiskyrimas kėlė pavojų neteisėgai suprasti visuotinį išganymą Kristuje, siūlomą ir pagonims, ir žydams. Jei nuteisinama vien tikėjimu į Kristų, vien panašumu į jį be jokių Įstatymo darbų, tai kokia prasme bendrai valgant paisyti valgių švarumo? Labai galimas dalykas, kad Petro ir Pauliaus perspektyvos skyrėsi: pirmasis nenorėjo prarasti Evangeliją priėmusių žydų, antrasis nenorėjo sumenkinti išganymą nešančios Kristaus mirties vertės visiems tikintiesiems.

Keista, tačiau kai Paulius po kelerių metų (šeštojo dešimtmečio po Kristaus viduryje) raišys Romos krikščionims, jis turės prieš akis panašią situaciją ir stipriųjų prašys nevalgyti nešvartų valgių, kad nebūtų atstumti ar papiktinti silpnieji: „Verčiau nevalgyti mėsos, negerti vyno ar vengti visko, kas gali pastūmėti brolių į nuodėmę“ (Rom 14, 21). Tad incidentas Antiochijoje buvo pamoka ir Petrai, ir Pauliui. Tik nuoširdus dialogas, atviras Evangelijos tiesai, galėjo parodyti Bažnyčiai kelią: „Iš tiesų Dievo karalystė nėra valgis ar gėrimas, bet teismas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje“ (Rom 14, 17). Šią pamoką turime išmokti ir mes: kupini įvairių Petrai ir Pauliui patikėtų charizmų, patikėkime save Dvasios vadovavimui, šitai stengdamiesi gyventi laisvėje, kuriai gaires teikia tikėjimas į Kristų ir kuri konkrečia tikrove tampa tarnaujant broliams. Esmingai svarbu vis labiau darytis panašiam į Kristų. Tada pasiekiamas tikra laisvė, giliausia Įstatymo šerdis – meilė Dievui ir artimui. Prašykime Viešpatį, kad mus pamokytų dalytis jo jausmais, kad iš jo išmoktume tikrosios laisvės ir meilės, apreišiančios kiekvieną žmogų, Evangelijos.

Kitai skalės pusei priklauso intensyvus vienos ar kelių Rašto eilučių apmąstymas. Čia tikslas yra ne perskaityti naują medžiagą, bet kaip įmanoma geriau suvokti vieną mintį, apmąstyti tos minties pritaikymą savo gyvenime. Rašte yra daug tokių vietų, kurių reikšmės neišsėmsime net mąstydami visą gyvenimą.

Tarp dviejų skalės kraštų – nepertraukiamo ilgos ištraukos ar net ištisų Rašto knygų skaitymo ir intensyvaus kelių žodžių apmąstymo – ir yra tas skaitymo pobūdis, kuris turėtų tapti mūsų kasdienio Rašto skaitymo pagrindu. Šitokiame skaitymui nėra būdingas nei noras apimti tam tikrą medžiagos kiekį, nei pastanga išspausti iš kiekvienos eilutės paskutinį prasmės lašą. Tai atidus skaitymas, darant pauzes ir apmąstant perskaitytus dalykus, lėtas, neskubus skaitymas, atkreipiant dėmesį į detales ir niuansus. Skaityti pasirenkamas laisvas, bet natūralus tempas, leidžiantis stabelėti prie atskiros eilutės ar minties, po to skaityti toliau. Toks skaitymas rekomenduojamas, kad mes kasdien bendrautume su Dievo žodžiu.

Naudingas visokio pobūdžio skaitymas. Atidžiai kasdien skaitydami klausomės mums per Raštą kalbančio Dievo žodžio. Greitesnis ištisų knygų skaitymas turėtų būti mūsų Šventojo Rašto studijų dalis, o ramus kelių žodžių ar eilučių apmąstymas – maldos dalis.

Kodėl rekomenduojama Rašto skaitymo pagrindu rinktis penkiolika minučių? Penkių minučių per mažai norint iš tikrųjų panirti į Dievo žodį; pusvalandis daugumai mūsų – bent pradžioje – per ilgą laiką budriai ir maldingai Rašto skaitybai. Žinoma, jei gauname ypatingų malonių iš Dievo, traukiančio atsidėjus ilgėliau skaityti Raštą, reikia būtinai tai daryti. Dienotvarkė turi padėti skaityti, o ne atvirksčiai.

Augant Rašto skaitybos srityje, penkiolika minučių gali pasirodyti per mažą, prirėikti daugiau laiko. Papildomą laiką dera skirti vėliau melstis negu skaityti. Vis geriau suvokiant Bibliją, kils noras perskaityti visą Biblijos knygą vienu prisėdimu, taip pat skaityti knygas apie Bibliją. Taip pat atsiras poreikis skirti laiko Rašto studijoms – apie jas taip pat

bus aptarta atskirai. Tačiau pirmutinis mūsų tikslas – Raštą skaityti penkiolika minučių kasdien; tas laikas ugdys maldingumą ir peraus į maldą.

Raštą skaityti reikia taip, kad žodžiai įsmigtų gilyn, kad jų prasmę suvoktume ne tik galva, bet ir širdimi. Tokį skaitymą galima palyginti su žvelgimu į puikų paveikslą ar poezijos suvokimu. Apžiūrint paveikslą svarbu ne metus akį į paveikslą sužetą tuoj nusisukti ir eiti toliau. Mėnu reikia gėrėtis kontempliatyviai, stebint potė-

pius, spalvas, piešinį, detales. Taip pat ir skaitant poeziją: ji nėra skirta greitam skaitymui ar tam, kad sykį perskaityta būtų išmesta. Poezija skaitoma lėtai, ja gėrimasi, o vėliau skaitoma pakartotinai.

Dievo žodis turi būti skaitomas lėtai, juo skonėjantis. Turime suprasti ir platesnį mūsų skaitomos ištraukos kontekstą – pavyzdžiui, įvykį Kristaus gyvenime, apaštalo Pauliaus argumentą ar Izaijo pranašystę. Tačiau taip pat reikia būti atidiems detalėms, prasmės niuan-

sams. Net trumpiausia Biblijos eilutė turi giluminę prasmę: „Jėzus pravirko“ (Jn 11, 35).

Pirmiausia turime paklausti, ką Šventojo Rašto autoriai siekė perteikti savo skaitytojams. Kodėl jie manė, kad svarbu įtraukti šį įvykį iš Jėzaus gyvenimo? Ką Paulius stengėsi perteikti korintiečiams? Koks šios Izaijo pranašystės akcentas? Tai reikalauja, kad skaitydami tu pat metu mąstytime – tai reiškia skaitytume lėtai. Skaitymo tempą turi diktuoti supratimas, o ne laikrodis.

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfas Daukšienė

4. Eikite paskui mane! (Mk 1,16-20)

Tai visa krikščionybės esmė, evangelisto nusakytą trimis žodžiais: veiksmazodžiu, praeiviskiu ir įvardžiu. Visose religijose žmogus ieško Dievo. Krikščionybėje priešingai – Dievas ieško žmogaus. Jo pasiūlymas tiesus ir asmeniškasis: jis pats savo meilės iniciatyva prašo mane Juo sekti. Visa Evangelija pasakoja apie ateinantį Jėzų ir Jam iš paskos sekantį mokinį. Jėzus yra tas, kuris praskina kelią. Jis yra kelionės pradžia ir pabaiga, tačiau kartu ir tos kelionės bendražygis. Jis yra Viešpats, kelias, tiesa ir gyvenimas – tiesa, kuri išėjo mūsų pasitikti, kad taptų mums keliu į gyvenimą.

Jėzus eina ieškodamas tų, kurie priimtų dovaną. Jis kviečia eidamas, nes tas kvietimas į tą patį kelią, kuriuo Jis eina. Dievas nuo amžių

žvelgia į žmogų su meile ir pagarba, todėl Jo žvilgsnio liekame patraukti kaip Petras su Andriejumi bei Jokūbas su Jonu. Viskas vyksta kasdieniškoje gyvenimo ir darbo aplinkoje. Dievui nereikia privilegijuotų vietų ir momentų, nes Jis yra visų ir visko Viešpats. Levį (Matą) jis pašauks skaičiuojantį pinigų, Paulių – persekiojantį krikščionis, žvejai paliks savo turą, tinklus su džiaugsmu, o ne su praradimo kartėliu.

Jėzus ne tik pažvelgia, bet ir balsu tiesiogiai kreipiasi. Ir mus per Evangelijos pasakojimus pasiekia tas pats žvilgsnis ir tas pats žodis. Skambėdamas iš 2000 metų praeities, jis vis dar turi jėgos mus pakelti, atitraukti nuo kasdinių rūpesčių, darbų ir viską palikus nusivesti su savi. Dievo kvietimas ir mūsų atsakas yra du su-

dedamieji tikėjimo elementai. Niekas negali manęs pakviesti jo vietoje, niekas negali atsakyti vietoj manęs.

Jėzus nuolat per visą gyvenimą mus kviečia: ir tada, kai skaitome ar klausome Šventąjį Raštą, primame Sakramentus, per ženklus bei atsitiktinumus, o jų nėra, jei yra nuoseklus ir nuolatinis Dievo planas mums, kaip parvesti visus į Dievo karalystę. Kartojimas būtinas kaip nuolatinis grįžimas prie šaltinio, kaip kvėpavimas, kuris leidžia žmogui gyventi. Todėl, kai Jis „eina pro šalį“ ieškodamas mūsų, mus „mato“, „pakviečia“, atsiliepkime „palikdami viską“, „sekdami Jį“, „eidami Jam iš paskos“, nes Jėzus yra „didysis džiaugsmas“, didžiausias lobis, vertesnis ir gražesnis už viską, kas paliekama (Mt 13,44).

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B. Vasylienė

Vyskupo Jono Ivanauskio vizitacija parapijoje

Balandžio 21 d. parapijos aktyvas, institucijų vadovai rinkosi į konferencijų salę, kur jų laukė susitikimas su vysk. Jonu Ivanausku. Susitikimą pradėjo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, pakvietęs maldai, kad Dievas laimintų šį susitikimą, ir žodį suteikė vyskupui.

Vyskupas pasveikino visus, pasidžiaugė, kad gali arčiau pabendrauti.

Jis kalbėjo: „Lankiausi visur, visose parapijose, tačiau susitikimas su jumis turi išskirtinę svarbą, nes čia yra dekanato centras, čia gyvena daugiausiai arkivyskupijos tikinčiųjų. Tariantis sielovados klausimais, žvilgsnis visada nukrypsta į dekanato centrą“. Vyskupas atkreipė dėmesį į svarbiausius sielovados prioritetus, kalbėjo apie Evangelijos žinios tūkstantmetei Lietuvai jubiliejų, kurį Bažnyčia švenčia giliau, suvokdama jį kaip Kristaus atėjimą į Lietuvą. Nors tas atėjimas buvo nesėkmingas, nes Lietuva priėmė krikštą tik po 400 metų, tačiau šv. Brunono pavyzdys iškvepia tikrą krikščionių nešti tikėjimą ten, kur Dievo dar nepažįstama, kur Jis retas svečias.

Po vyskupo kalbos parapijos institucijų atstovai pateikė trumpą veiklos ataskaitą: Pasto-

racinės tarybos – B. Vasylienė, jaunimo grupės – ses. D. Tėvelytė, parapijinės katechezės – ses. I. Romaškaitė, Damijono maldos grupės – D. Čiškauskaitė, Žaliakalnio vaikų dienos centro – ses. D. Tėvelytė, tikybos mokytojų metodinio centro – E. Šimbaraitė, šeimų bendruomenės – Neringa ir Arenijus Vaišvilai, ateitininkų kuopos – T. Žemaitis, pagyvenusių žmonių sambūrio „Senjorai“ – R. Lipsienė, Carito – D. Ševelioviėnė, Marijos legiono – K. Jasiulionienė, sumos choro – J. Liaugaudienė, laikraščio „Prisikėlimas“ – D. Starkutė, katalikių moterų sambūrio – A. Jurgaitienė, ministrantų – I. Mieliulis, Gyvojo Rožinio – V. Bortusevičienė, Šv. Rašto pažinimo grupės – kleb. mons. V. Grigaravičius. Jis paminėjo, kad pirmadieniais ir ketvirtadieniais vyksta pageidaujantių tikinčiųjų susitikimai su parapijos kunigais. Parapijos finansinę ataskaitą pateikė M. Gutauskienė.

Vyskupas padėkojo visiems už aktyvią veiklą, ypač pasidžiaugė ministrantais, jaunimu, kurie kantriai klausė. Palinkėjo, kad augtume tikėjime. Ir tuo neabejojo, nes jaučiamas Dievo rankos vedimas. Taip pat pakvietė glaudžiai ben-

drauti su Arkivyskupijos piligrimų centru, kuris organizuoja žygius ne tik į Šiluvą, bet ir į Lenkiją, Romą. Galbūt bus toks laikas, kai kartu vyksime į Šv. Žemę. Jis pakvietė jaunimą gegužės 1-3 d. dalyvauti Vilniuje vykstančiame tarptautiniame Taize susitikime, į kurį susirinks daug jaunų žmonių iš įvairių Europos šalių. Taip pat pakvietė parapijiečius įsijungti į Šiluvos Šv. M. Marijos draugiją.

Baigiantis susitikimui Pastoracinės tarybos atstovai padėkojo vyskupui už vizitą, įteikė gėlių. Taip pat pasveikino kleboną su septynerių metų sukaktimi šioje parapijoje ir visi jam sugiedojo „Ilgiausių metų“. Draugiškas pabendraavimas tęsėsi prie darbo puodelio, užkandžiaujant gardžiais sumuštinukais, kuriuos paruošė darbščiosios šeiminkės.

Evangelinės žinios tūkstantmetei Lietuvai šventė parapijoje

Evangelijos žinios tūkstantmetei Lietuvai jubiliejaus Evangelizacinė šventė prasidėjo gegužės 7 val., Švč. Sakramento adoracija Mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje. Ši adoracija vyko kiekvieną dieną nuo 9 val. ryto iki 16 val.

12 val. „Saulės“ gimnazijoje vyko konferencija „Brunono žinia“. Konferencijoje dalyvavo vyskupas emeritas Juozas Preikšas ir parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Sveikinimo žodį tarė vyskupas, kuris pasidžiaugė pirmą kartą apsilankęs „Saulės“ gimnazijoje: „Saulė – tai šviesa ir ne tik akių, mokslo šviesa, bet ir tikėjimo šviesa“. Jis palinkėjo geros svei-

katos, mokslo šviesos ir ugdyti savyje tikėjimo šviesą, kurią Lietuvai nešė šv. Brunonas bei daugelis kitų misionierių. Monsijoras V. Grigaravičius pristatė pranešimą, kuriame trumpai nusakė svarbiausius šv. Brunono Bonifaco gyvenimo momentus, aptarė, kuo reikšmingas šv. Brunonas Bonifacas šiandien. Mokytojo R. Danieliaus paruošti mokiniai skaidrėmis demonstravo šv. Brunono Bonifaco misijos į baltų šalis ištrauką. Gimnazijos dramos studija parodė spektaklį Donelaičio „Metų“ motyvais.

17 val., katechetei ses. Irenai Ramoškaitėi vadovaujant, buvo pradėtas šv. apaštalo Pauliaus laiško skaitymas. Tris vakarus buvo skai-

tomos ištraukos iš šv. apaštalo Pauliaus laiško. Pirmuosius vakarus tarpuose skambėjo vargonėlių muzika, o šeštadienį klausytojų džiugino fleitos garsai. Fleita grojo mokytoja ekspertė Lidija Gomolickaitė - Rudzinskaitė.

17.30 val. vyko įprastinės gegužinės pamaldos – buvo giedama Švč. M. Marijos litanija. 18 val. šv. Mišias aukojė kan. teol. lic. J. Gražulis. Jų metu giedojo A. Kačanauskas muzikos mokyklos choras „Perpetuum mobile“ (vad. B. Kijauskienė, chormeisterė D. Beinartytė). Diena baigėsi Švč. Sakramento garbinimu.

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Gegužės 8 d. 9 val. Žaliakalnio pradinėje mokykloje vyko renginys „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane...“, o 12 val. į Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salę skubėjo „Saulės“ ir J. Jablonskio gimnazijų moksleiviai. Jiems dr. Birutė Obelenienė skaitė paskaitą „Gyvybės stebuklas ir lytiškumo galia“.

15 val. Damijono maldos grupės nariai organizavo eisena „Šviesos kelias“ nuo žydų kapinių iki Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios. Apie 50 jaunų žmonių su giesmėmis, pakeliui sustodami (buvo 11 stočių) skaitė Šventąjį Raštą, ir dalijosi mintimis apie perskaitytą tekstą. Paskutinėje stotyje, pasikėlę į bažnyčios terasą, pasiryžo daryti meilės darbus: jie paleido į dangų širdies formos balioną, prie kurio buvo prikabinta kiekvieno dalyvio pagaminta širdelė, kuri simbolizavo meilę ir ištikimybę Dievui.

18 val. iškilmingas šv. Mišias aukojo mons. Vytautas Grigaravičius. Giedojo Kauno Sakralinės muzikos mokyklos chorai, vadovaujami Nijolės Jautakienės. Vaikiški balsai skambėjo tarsi angelų choras. Po šv. Mišių vyko festivalis – koncertas „Giesmės Marijai“.

Gegužės 9 d., po 9.00 val. šv. Mišių, per adoraciją buvo kalbama Rožinio malda. 16 val. konferencijų salėje buvo demonstruojamas filmas „Žvilgsnis į pašvęstąjį gyvenimą“.

18 val. šv. Mišias aukojo kan. teol. lic. Juozas Gražulis, giedojo Kauno miesto mišrus choras „Saluto“ (vad. Ramutė Štreimikytė), vargo-

navo Dalia Jatautaitė.

Gegužės 10 d. šventė prasidėjo 9.30 val. šv. Mišiomis, kurias aukojo kan.dr. Robertas Pukenis. Homilijoje ypač įtaigiai skambėjo žodžiai apie krikščionybės atsiradimą Lietuvoje reikšmę, nes priėmus krikščionybę, tuoj buvo paskelbtas vyskupo dekretas – prie kiekvienos parapijos įkurti mokyklą. Taip atsirado 308 parapijinės mokyklos, kuriose mokėsi apie 5000 vaikų, 1579 m. jėzuitai įsteigė Vilniaus universitetą. Visose srityse reiškėsi dvasininkai, jie kovojo už lietuviybę, rašytą, kultūrą. Profesoriaus kvietė jaunimą studijuoti, domėtis, rašyti daktaratus, nes Lietuvos istorija nepaprastai turtinga ir prasminga.

10 val. konferencijų salėje prof. dr. Laima Šinkūnaitė supažindino su „Šv. Brunono Bonifaco Evangelijos žinia“, skaidrėmis rodė šv. Brunono Bonifaco misijos vaizdus Pažaislio freskose.

Šventės kulminacija – 12 val. aukotos iškilmingos šv. Mišios. Liturgijai vadovavo arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ. Iškilmingoje procesijoje dalyvavo parapijos patarnautojai, jaunimas, kunigai, giedojo KTU „Jaunystės“ choras, vadovaujamas Danguolės Beinarytės.

Per homiliją arkivyskupas kalbėjo: „Dievas taip pamilo pasaulį, kad atsiuntė savo vienątinį Sūnų...“ Šią žinią paskelbė Kristus. Jis buvo pirmasis Gerosios Naujienos nešėjas. Vėliau įpareigojo mokinius: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją.“ Šiandien minime apaštalą Paulių, kuris už uoliai evangelinę veiklą gavo tautų apaštalo vardą. Šiandien taip pat prisimename kitą labai uolų Evangelijos žinios skelbėją – šv. Brunoną Bonifacą. Jis pažino Kristų, pamilo Jį, o pamilęs negalėjo Jo neskelbti. Šiandien ir mes turime progą patikrinti savo tikėjimą ir meilę Kristui. Kartais tai matuojame malda ir aplankyti šventų vietų skaičiumi. Tai irgi gerai, bet svarbiausia yra meilė. Šiandien mes matome daugybę tokių, kurių, atrodo, neįmanoma mylėti: tai prie kontenerių šniukštinėjantys, apdūję nuo narkotikų, apsvaigę nuo alkoholio, be krepšinio jokios kitos religijos nepripažįstančių ir daugelio kitų mums nemalonių, nepriimtinių žmonių. Jei mes nemąstome,

ką reikia daryti, kad šis blogis išnyktų, tai nėra tikėjimo. Jei mes jaučiamės Kristaus vynuogyno šakelėmis, mes negalime likti abejingi, tik piktindamiesi ir nieko nedarydami, mes nepaiešime pasaulio, Lietuvos. Ačiū Dievui, kad Lietuvoje yra pasiaukojančių žmonių, kurie turi stiprybės pačiose netikėčiausiose situacijose daryti gera. Tikėjimas gyvas tik darbuose.“

Baigiantis šv. Mišioms klebonas padėkojo arkivyskupui, broliams kunigams už šv. Mišių auką, gausiai susirinkusiems tikintiesiems, „Jaunystės“ chorui, Žaliakalnio bendruomenės centro „Žaliakalnio aušra“ darbuotojams, padėjusiems suruošti agapę ir visiems, kurie prisidėjo prie šios šventės organizavimo. Po to monsinjoras visus pakvietė į šventorių. Ten jų laukė agapė ir liaudiškos muzikos ansamblis „Bočiai“, vadovė Marija Garšvienė. Šventoriuje taip pat vyko Žaliakalnio vaikų dienos centro pagamintų suvenyrų mugė, kurioje darbelius galėjo įsigyti visi norintys už simbolinę auką. Džiaugsmingai švytėjo vaikų akys, kai susirinkusieji laikė rankose jų pagamintus darbelius: bitutes, apyrankes, kiaušinius, gėlytes. Apie valandą gausus būrys tikinčiųjų vaisinosi, draugiškai kalbėjosi, džiaugėsi pavasariu.

Žvelgiau į linksmus, draugiškus veidus ir maščiau apie arkivyskupo pasakytus žodžius: „Nutulios šventės, liks pilka kasdienybė. Ji gali būti ne pilka, jei ją nušvies Kristaus šviesa“. Iš tiesų, kiek mažta tos šviesos lietuvių širdyje! Kada nustosime purvais drabstyti vienas kitą, ieškoti nuodėmių kitame, kada pagaliau Kristaus šviesa nušvies kiekvieno mūsų širdį?

Dovilė Čiškauskaitė

„Mums reikalinga Šviesa, kad galėtume matyti ir eiti pirmyn“ (Brolis Morkus)

Gegužės 8 d. su SD ir kitomis Kauno maldos grupėmis išgyvenome Šviesos kelią. Žydų kapinėse angeliukui (mažajai Deimantės sesei) paskelbus apie didingą Kristaus prisikėlimą su giesme atliepiančioms gitaroms ir džiaugsmu trykštančiomis akimis išėjome šią gerą žinią skelbti visam Kaunui.

Buvo įdomu stebėti pašalinių reakciją, kai pamatydavo ikonas, išgirdavo giesmes, maldas. Vieni ėjo ratais, kad išvengtų su mumis kontakto, kiti prisijungdavo nors trumpam prie mūsų grupės paeiti kartu. Vienas pagyvenęs vyras mus išvydęs ėmė fotografuoti. Viena motiutė mums einant pro šalį pilnomis akimis ašarų ištare: „Garbė Viešpačiui“. Taigi Šviesos kelias buvo liudijimas visam miestui.

Taip, Kristus prisikėlė, ir mes tuo tikime? Koks džiaugsmas buvo bėgant į trečią stotį šaukti: „O mano džiaugsmo, Kristus prisikėlė? Aleliuja?“ Ir girdėti atsišaukiant: „Iš tiesų prisikėlė?“

Aleliuja?“ Tai pat buvo žavu po Jėzaus žengimo į dangų stoties visiems eiti nekalbant, negiedant, o klausantis. Klausantis Dievo, paukščių giesmių, žolės šnarėjimo, vėjo. Per šį tylos laiką pagalvojau: „O Dieve, kiek daug visko vyksta vienu metu: auga medis, gimsta vaikas, skleidžiasi gėlės žiedas, miršta žmogus, kažkas mel-džiasi, kažkas juokauja, kažkam liūdna, kažkur žaidžiamas krepšinis, mokomasi, miške voras mezza voratinklį... Ir Tu esi visur. Tai neįtikėtina, tačiau tikra.“

Iš viso turėjome vienuolika stočių. Einant į paskutinįjį reikėjo nemažai pastangų: lipome ant Prisikėlimo bažnyčios stogo. Tas lipimas – gražus simbolis: lipom siaurais, mažai apšviestais laiptais, iš pradžių giedojoje, tačiau užduosme ir giesmę pakeitė gilus kvėpavimas, pakirto kojas. Tačiau išvydus ryškią šviesą, sklindančią pro nedideles duris į laiptinę, širdis užplūdo džiaugsmas ir dusdami vėl ėmėme iš visos širdies giedo-

ti: „Liejas malonė, malonė, malonė“. Taip, kartais nelengva, nėra jėgų eiti pirmyn, tačiau negalima pasiduoti, nes mūsų laukia SVIESA.

Paskutinėje stotyje pasiryžome daryti meilės darbus: „Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuviu, bet darbai ir tiesa“ (1 Jn 3, 18). Ir kaip ženklą, kad norime mylėti, kiekvienas priklia-vome prie didelio širdies formos baliono po mažą širdutę ir kalbėdami „Garbė Dievui Tėvui!“ paleidome ją. Paleidome į dangų, savo meilę atidavėme Dievui. Ir Jis ją priėmė: širdis pakilo taip aukštai, kad jos nebuvo matyti.

Taip, Dievas gali tik mylėti.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Dauksienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis